

ost-ra-var

Festivalový ovar

Zpravodaj 3

pátek 28. 11. 2014

Editorial s. 1 | Rozhovor s. 2 | Masné krámy s. 4 | Nucený výsek s. 4 | Recenze a
ohlasy diváků s. 5-12 | PREJt s. 13 | Program s. 15

Poruba zelená, to je moje potěšení

Začal třetí den a OST-RA-VAR se zase posunul ke svému slunovratu. Jinými slovy, půlka festivalu se odebrala na porážku a ze zážitků předešlých dnů zůstala fašírka. A čím víc toho člověk vidí, tím umaštěnější se stává, zkrátka se v tom pěkně ráchá.

V rámci programu festivalu se představila již všechna zainteresovaná tělesa: Národní divadlo moravskoslezské, Komorní scéna Aréna aj Bezručí. Svými inscenacemi zamávali taky někteří vybraní umělci šéfové Štěpán Pácl a Peter Gábor, kteří opanovali dokonce hned několik scén naráz. A jak řekl umírající voják Willy v inscenaci Za vodou (Dokud nás smrt...) těsně před tím, než se odebere do krajiny stínů: „Dal bych si tlačenko...“.

Od doby, kdy na OST-RA-VAR jezdím, prošla koncepce setkávání odborníků, pedagogů se svými studenty, několika zásadními změnami. Tlačénice v klubech vystřídal posezení v „openspace“ prostoru Cooltour, kde bylo pro změnu tolik místa, že se mnohdy nedalo mezi výřečnými centry u stolů tvořených různými studijními ústavy rozeznat, kdo je delegovaný mluvčí. Byl to šum jako při přestřelce v newsroomu. Vždycky jsem toužil, aby se semináře konaly v Ostravě Porubě formou teatrologických pikniků mezi opadanými stromy. Sedět na dece, občas pronést něco chytrého a hlavně si u toho dát uzené koleno s křenem a hořčicí. Výtrysky myšlenek i kritických

postřehů by se samovolně mohly uvolňovat v této alternativní hypotetické časoprostorové rovině v ovarovém vánku.

Jak jsme naznačili v prvním čísle FESTIVALOVÉHO OVARU v rozhovoru s dramaturgyní Národního divadla moravskoslezského Dagmar Radovou i letos se semináře dočkají výrazných novinek. Dneska totiž proběhne historicky první tzv. Tematický seminář, jehož páteř na rozdíl od ostatních nebudou tvořit koreferáty profesionálů a studentů, nýbrž koncentrovaná diskuze na téma rozdílů komorních a velkých scén v Ostravě. Index zvědavosti je poměrně vysoko.

Za redakci a zejména za mě musím vyjádřit přání, abyste nám občas řekli v divadle za letu, u pultu v klubu nebo třeba ve frontě na toalety, jak se vám tady líbí nebo trápí. Zda je to na OST-RA-VARu spíš maso nebo jenom sado.

A TEĎ BONUS!!! Nejen, že nám to můžete říct, můžete nám to i napsat na lístek. Jak jste si jistě všimli s každým číslem přinášíme novinku. Upgrade pro toto číslo jsou glosy o celém festivalu, které budou přibývat a kynout. Nejvíce doporučujeme pojednání docenta Davida Drozda o náležitostech seminárních příspěvků, které jistě ocení referentky i referenti stejně jako jejich posluchači.

Martin Milostpaní Macháček

„Je to těžké, ale rozhodně na to chod'te!“

Petr Panzenberger, nedávna, leč výrazná posila souboru Komorní scény Aréna, se na letošním OST-RA-VARu představí ve dvou inscenacích – Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši, Bílý muž a Rudá tvář. I krátký rozhovor ukázal člověka přemýšlivého, rozvážného, jen postoj k černému humoru vyjádřil bleskurychle.

Kdybyste měl srovnat svá poslední tři působiště – ND Brno, Činoherní studio Ústí a KSA, tak kde vidíte hlavní rozdíly?

Hlavní rozdíl je velikost jeviště, souboru a množství peněz na výrobu. Ale v menších divadlech jako byl Činoherák nebo tady v Aréně jsme zažili, že soubory jsou rodinnější, pospolitější, lidé si tam mezi sebou více povídají, řeknou si o problémech a vyřeší je. I když na sebe křičí, ví, že nenávisť nejde dál než k profesním věcem. A jde-li o něco osobního, vyřeší si to někde sami. Ve velkém divadle to funguje jinak. Často se osobní věci tahaly do divadla. Neříkám, že by to bylo na denním pořádku, ale bylo to tam časté.

Máte nějaký osobní dovětek k dnes již legendární kauze Činoherák?

Je super, že to dopadlo, jak to dopadlo a že PRO Ústí! tam vyhrálo. Činoherák, jestli vše dobře dopadne, klepu na zuby, by

tak do roka měl jít zpátky do staré budovy. A vznikl i nový experimentální prostor (kino Hraničář), který bude sloužit koncertům, divadlu, tanečním produkcím a podobně. S tím, že i Peča Kuča tam má své akce. Na opravě se podílelo spousta lidí z tamní kulturní obce, takže si myslím, že to vážně bude multikulturní prostor. Navíc, jak říkali Achab a spol.: „No, chtěli jste zavřít Činoherák a máte tady dva, takže běžte někam.“

Máte na OST-RA-VAR nějakou hezkou vzpomínku z dob konzervatoře?

Nemám. Hráli jsme někdy před desátou večer jako hosté zároveň s NDM a všichni šli tam, asi kvůli větší kapacitě. Naše představení tuším bylo Jeho urozenost pan Měšťák podle Moliéra. Přišlo takových 15 lidí a trochu nám dávali sežrat, že jsme jenom studenti konzervatoře. Nemyslím si, že v této pozdní hodině nebyli ovínění, takže to možná ani nebylo tím, že bychom se jim

tolik nelíbili. Byli jsme teprve ve třetáku, ale už nám to představení šlapalo, i když jsme tam měli herecké mezery, kdy si člověk ještě není úplně vším jistý. Co se týče festivalu obecně, tak bylo příjemné, že setkávali lidé z celé republiky a mohli si popovídat o tom, co kde dělají. Mrzí mě, že takové festivaly nejsou rozšířenější. Školy jako DAMU a JAMU to tak mají. Hrají pro sebe a vytvoří prostor, aby vzájemně viděli svou tvorbu.

A nyní k letošnímu OST-RA-VARu. Aréna představí dvě inscenace, v nichž hrajete. Je něco, čeho by si podle Vás diváci měli všimnout?

Julča a Nataša je ztřeštěná věc, kde není moc nad čím přemýšlet. Je to chytře pojato. Divák uvidí, jak se holky upsaly ďáblu, ale není to schováno za skryté metaforu. U Rudé tváře je téma těžší a nevím, jak to kdo pobere. Původně to byla rozhlasová hra, až posléze se stala divadelní. Stojí to jen na textu a jednání musí režisér sám vymyslet. André Hübner - Ochodlo to udělal výborně, ale už v textu jsou velmi obtížná místa, jako ve většině Taboriho textů. Ale lidé, kteří něco ví o věcech, co se tam řeší, říkali, že to bylo super a že všechno bylo řečeno. A někdo zase říká, že je to řečeno moc složitě až za pět rohů. Navíc je to zběsilá jízda, takže si nemyslím, že člověk pochopí všechno hned. Ale rozhodně na to chodte!

Přinesla Vám role v Rudé tváři nějaký nový pohled na rasovou problematiku?

Už jsem to řešil předtím, když jsme dělali třeba Konferenci ve Vansee ohledně rasové nesnášenlivosti. Ale tady už nejde jenom to, že někdo má nějakou víru, barvu nebo rasu. Tím, že je tam postižená holčička, tak už jde čistě

o duši člověka a to, jestli je dobrý nebo špatný. Ale ani špatný, není nakonec špatný, protože se před smrtí vyzná z hříchů. Podtitul říká, že pod kůží jsme všichni stejní a tak to je. Jen někdo má vyšší morální hodnoty a někdo nižší, ale pořád je tam lidský faktor, který doufám nevymře.

Byla práce s režisérem Hübner – Ochodlem něčím zvláštní?

Byla. Na to kolik bylo textu, se to dalo dohromady strašně rychle. Ze začátku sezóny, kdy se hraje méně, se zkoušelo hlavně večer. Člověk už je nabitý ne jako ráno, kdy je ještě rozespalý. Bylo i více volna a tedy větší čas na přípravu, na to, abychom všechno zvládli. Pan Ochodlo je neuvěřitelný. Hezky ho nazvala Pavla Dostálová bílým mágem. Takové divadelní odhodlání, radost a čistotu, co z něj zářila, jsem dlouho neviděl. Navíc jeho humor, na to, že je německý žid, který žije v Polsku, si nebere žádné servítky.

A jak se Vám krotí plyšový pes?

ON – OFF.

Občas mi ujede ruka, je znovu ON a začne štěkat, takže ho začnu mlátit a snažím se zmáčkout OFF. Dneska se to podařilo úplně nejlíp, dokonce si i sednul. Nevím, jestli se vybily baterky, běžně ještě potom kňučí. Dneska se krotil dobře, ale jindy zlobí.

Jiřina Hofmanová

Celé znění rozhovoru bude dostupné na rozrazilonline.cz

Člověk je omyl

Po včerejším dni, který byl plný chuti do života se zabít, přišel logicky hlad. Strávila jsem celých devět hodin přemýšlením nad obsahem tohoto článku a došla jsem k následujícímu poznatku. Nijak sice nevybočuje z obvyklého rámce poznání, nezmění geopolitickou situaci ani oběžnici Země. „NEJVĚTŠÍM OMYLEM V DĚJINÁCH LIDSTVA JE ČLOVĚK.“ Zjistila jsem to večer, když mi po posledním představení v Aréně zavřeli před nosem jediný funkční a jedlý fastfood. To jediné, na co jsem myslela, bylo sytě kořeněné, donedávna exotické jídlo.

Všichni se na divadelních festivalech přepínají do módu existence „krasomil“. Experti se baví o divácích, občas pochválí jejich odhalenou bradavku, jindy do sametu zařezaný klín a ze všeho nejraději své umělecké ideály projektují do sotva zletilých studentek. Ale napadá mě v tomhle ohledu nejdůležitější otázka. Myslí ti lidé i na jídlo nebo jsou plní uměleckého étosu a zkrátka nejlí?

V podniku Krásno na náměstí se každé dopoledne schází všestranná intelektuální smetánka a nad dekagramy vlašáku, chlebíčky a ruskými vejci preludují nad uměním. Přijde mi, že divadla jsou obsahově především obrazem soubojů 1) ženy – muži, 2) muži – muži, 3) ženy – ženy a vůbec nejlepší varianta 4) všech se všemi. Kdo se v tom věčném vztahovém bloudění má jenom vyznat? Přece jenom, člověk může do orgie vstoupit i tak, že zapne internet a otevře pizzu.

Miriam Šedá

Nucený výsek Davida Drozda

Milí kolegové, i letos budou semináře, i letos nakonec organizátoři touží po tom, aby byla řeč o každé z inscenací tří profesionálních divadel, jichž jsme hosty, i letos ke každému inscenačnímu počínu prohovoří dvě osoby, v proměnlivém poměru studenti, pedagogové a kritici.

Abychom z rozborových seminářů, tradičního koření ostravarového života, vytěžili, co se dá a přežili je ve zdraví, vyzývám a žádám všechny, kteří se ujali role startérů jednotlivých diskusních bloků, zvážili že: na řeč o každé inscenaci máme maximálně půl hodiny, tedy startovní vstupy by měly být maximálně pětiminutové; váš příspěvek nemá být hotovou recenzí ale otevřením diskuse – čím pregnantněji a stručněji vyjádříte svůj názor na klady a zápory dané inscenace, tím více prostor dáte ostatním, aby s vámi nesouhlasili.

S pozdravem

Váš moderátor

P.S.: Nebojte, v sobotu bude případně i pauza.

„Když můžeš prodat vlastní orgány, proč bys nemohla prodat duši.“

Zařazení Neuvěřitelných příhod Julie a Nataši na úvod druhého festivalového dne mohlo pro viditelně unavené hosty působit jako osvěžující sprcha. Inscenace zobrazuje „životní“ problémy mladých lidí, s nimiž si sami nedokážou poradit a neváhají se proto uchýlit k neobvyklým řešením. Komorní scéna Aréna však využívá veškerých příležitostí, jak zdánlivě závažnou tematiku pozvednout na úroveň nadmíru zábavné grotesky a to aniž by byla důležitost otázek výrazněji potlačována či zlehčována. Neuvěřitelné příhody ukazují soudobou realitu (nejen) mladých lidí, kteří jsou schopni jít za svými cíly „přes mrtvoly“. Účinkující rovněž posouvají skutečnost za hranice absurdity, aniž by se uchýlovali k jakémukoliv klišé v zobrazení faustovského tématu.

Julie (Zuzana Truplová) zastupuje ve dvojici nejlepších kamarádek tu rozhodnější a výřečnější, čemuž herečka napomáhá svou nesmírnou živelností. Ta ovšem místy sklouzává k projevům náctiletých teenagerů a není zcela čitelná, jestli pubertální výlevy někdy pouze hraje a zakrývá tím své obavy nebo jsou jednoduše součástí její povahy. I z toho důvodu si nejsem zcela jistá, zda se v případě jejího raperského výstupu v první polovině inscenace jedná o vážně míněnou věc nebo parodii. Juliina kamarádka Nataša (Pavla Dostálová) je jejím naprostým opakem. Roztomilou naivitu utápnuté dívčiny zdůrazňuje skrze naprosté banality, jež sama považuje za velmi důležité. Herečka ale problémy

postavy nijak nebagatelizuje a díky tomu Nataša nesklouzává do prostoduché roviny. Výkon Michala Čapky, coby Metoděje Filipoviče baví od prvního okamžiku excentrickým vyjadřováním. V úvodu ovlivňuje osud obou kamarádek ze své „dábelské“ podstaty, na druhou stranu mu nakonec Julie s Natašou velmi snadno podlehnou. Dění na scéně nijak neshazují ani úsměvné prvoplánově zařazené beatboxové vložky Filipovičových nohsledů (Štěpán Kozub, Ondřej Malý a Petr Panzenberger) nápadně připomínající mrouskející se kočky. Primárně tedy baví diváky, což je s neskryvaným požitkem přiznané.

Kateřina Balíková

Kateřina Balíková					
Magda Zicháčková					
Jiřina Hofmanová					
Milo Juráni					
Kateřina Málková					

„Zajímavé, odvážné, zaujalo mě to. Říkal jsem si, co nám o desáté ráno můžou herci ukázat, protože biologický organismus normálně funguje až večer. Představení dokázali ale celou dobu udržet, bavili a celkově to fungovalo. Oslovovali především mladé publikum a líbilo se mi, jak diváci neustále reagovali na věci, které inscenátoři chtěli zdůraznit.“

Hasan Zahirović, DAMU, FF SUO

BK: „Nejvíc mne zaujalo samotné drama a v další řadě pak audiovizuální stránka.“

BH: „Já jsem teď přijela a musím říct, že to pro mě bylo po ránu velmi příjemné naladění. Zpracování bylo skvělé a hodně jsem se nasmála.“

Barbora Kašparová, KDS FF MU;

Barbora Havlová, KDS FF MU

„Představení mi přišlo naprosto skvělé, hlavně herecké výkony, které nespadly do nějaké trapnosti. Rozhodně jsem se nenudila. Vynikající byl především výkon představitelky Julie. Myslím, že to Aréně vyšlo na 100 %.“

Anna Hanzelková, FF SUO

„Spočiatku som nevedel kto je cieľová skupina. Akoby to bolo určené pre detské publikum. Tie dialógy absolútne nikam neviedli a boli vtipné iba zo začiatku, keď sa ženské predstaviteľky, tvárili ako raperky, ktoré majú pätnásť rokov. To bolo vtipné prvých pätnásť minút a potom to prestalo dávať zmysel. Tri štvrtiny hry, keď sa rozprávali iba dve hlavné postavy to nemalo zmysel. Skoro som zaspal. Najvtipnejší na predstavení je koniec a všetky vedľajšie postavy. Prvý krát som sa zasmial, keď policajt povedal, že pôjdu automobilom, pretože automobil majú. A potom tiež na konci, keď prišiel rádoby Wilsonovský match, vsezvukové finále, v ktorom si každý dal nejaký vlastný vstup. To bolo naozaj zábavné. Zaujímavá bola ešte postava „psychouša“ Kolju. On je dôkazom toho, že aj malá rola dokáže pritiahnuť pozornosť. Herec svojmu pohybu veril tak, že ho bolo vidno až do zadných rád. Bolo cítiť, že ho to baví. Zato ostatní vyzerali, že sú nútení a niečo im uchádza - nejaký obed, alebo niečo.“

Peter Gavlíder

„Miluju představení, kde jsou všichni herci skvělí a jejich výkony absolutně vyvážené. Prostě představení, ve kterém necítím slabý článek v herecké části. V tomhle mě Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši naprosto naplnily.“

Gabriela Sittová, DAMU

Unylý folklór na hromadě papíru

I letos se mi potvrdilo, že inscenace Bílého divadla jsou přesně těmi událostmi, na které by se mělo chodit záměrně a s určitou náladou. Zařazení jejich prací do programu festivalu je asi pro některé zpestření a příjemným zrelaxováním, nicméně najdou se i tací účastníci OST-RA-VARu, kteří by se na jejich práci přišli raději podívat v dny, kdy budou energičtější a dokážou se naladit na způsob jejich divadelní výpovědi.

Hráz věčnosti se na repertoáru souboru drží již více než 30 let, což skutečně není zanedbatelné číslo. Těžko lze usuzovat, jakým vývojem a proměnou taková inscenace mohla projít. Celé je to bláznivě ztřeštěné až absurdní. Bizarní příběh, či spíše sled historek, odehrávajících se ve sběrně papíru, knih a řádně opotřebovaných postav semletých společností a životem.

Není pochyb o tom, že v době svého vzniku, a jistě i pár let potom, se jednalo o inscenaci progresivní a neotřelou; ovšem dnes se z ní stala rozpačitá hra malých kluků na hromadě papírů, kteří si stavějí vzdušné zámky pro své potěšení a k radosti.

Odkazy i vyprávěné příběhy jsou nesrozumitelné a značně se v celku ztrácí. Jakoby všechno, co se odehraje, bylo už dávno součástí popadaného a zaprášeného sběru. Rozvleklé tempo představení, opakovaně narušuje zpívání chytlavé písničky Egona Bondyho *Měl jsem tři prsty v prdeli*, kterou si bezesporu budeme zpívat až do nedělního rána a

která mimochodem skvěle shrnuje pocity nejednoho diváka zbloudilého na toto představení.

Magda Zicháčková

Měl jsem tři prsty v prdeli

Egon Bondy

Měl jsem tři prsty v prdeli zastrčený,

někdo mě tu prdel ukrad

teď nemám kam prsty strkat

jsem vopuštěný.

Magda Zicháčková

Milo Juráni

„Myslím, že Honza Číhal je Tom Waits českého divadla. A já mám rád jak Toma Waitse, tak Honzu Číhala, takže jsem si to dnes hodně užil. Navíc je pozitivní to, že čím je Honza starší, tím víc je Hrabalovi podobnej. To, jak ho interpretovali je hrozně blízko Hrabalovu étosu. Takže za mě velká spokojenost, protože všechny ty objektivní chyby, který tam někdo mohl vidět, pro mě nesly tak silnou autenticitu, že je to asi jeden z nejsilnějších Hrabalů, který jsem kdy na jevišti viděl. Moc jim děkuju.“

Petr Klarin Klár, Olomouc

„Bylo to velice odvážné a milé.“

Marie, Olomouc

„Mě to přišlo jako studentská besídka, aby se pánové zabavili a trávili tím tak svůj volný čas. Nelíbila se mi forma zpracování. Nevím. Rozlívání piva po knížkách, no, nebyl to můj šálek čaje nebo kávy.“

Eliška Sedláčková, UPOL

„Já myslím, že to byla přesně ta nepokrytecká krása slov, umění a Hrabalovy lyriky. Přesně tohle mi to asociovalo. Žádné pokrytectví typu: „Já jsem největší umělec.“, ale přesně to, jak to má vypadat. Vystižené bylo i prostředí v kontrastu piva, noh v pivu a vodky. Takové upřímné.“

Barbora Kašparová, FF MU

"Mne sa to páčilo. Mám rád insitnosť, ale chápem tých milión vecí, ktoré na tom môžu niekomu vadit'. Prijal som to a neskutočne sa na tom zabával."

Miro Zwiefelhofer, VŠMU

„Mně se to opravdu moc líbilo, protože mi to přišlo jako skvělý zpestření toho, co můžeme vidět v té oficiální rovině festivalu. Teď jsem se bavila s tím pánem a překvapilo mě, že to hrajou už 30 let a pokaždé k samým Hrabalovým výročím. Přišlo mi to celý úžasný i po amatérský stránce. Byla skvěle zachována Hrabalova lyričnost a hromady piva. Jedním slovem: skvělý!“

Barbora Havlová, FF MU

Strnulá balada bez emócií

Jednou z tém, ktorá v súčasnosti rezonuje českým divadlom je jatrivá rana národa - odsun sudetských Nemcov. Napriek tomu, že nájsť priestor pre túto problematiku v NDM a iniciovať vznik nového textu bolo správne rozhodnutie, predloha stojí na vratkých nohách. „Surový antiwestern z Pražské“ Za vodou (Dokud nás smrt...) od Davida Jařaba totiž miesto surovosti ponúka skôr baladické pohľadanie.

Od začiatku tu neexistuje žiadny konflikt individuality iba hrozné rany osudu. Každá okolnosť, ktorá zasahuje do deja je skrátka spôsobená vyššou mocou - mobilizáciou v tretej ríši či rozhodnutím oslobodeného Československa. Len kvôli nim si hlavný hrdina Gerhard (Ivan Dejmal) prejde strašnou vojnou, rozbitím bezhraničnej lásky, túžbou po opätovnom stretnutí a tiež záverečným vykúpením smrťou. Všetkým však prepláva akosi bezkonfliktne, bez akejkoľvek vnútornej rozorvanosti či pocitov vlastnej viny.

Autor do diela zakomponoval aj predstavu ako by mala inscenácia vyzerieť. Režisér Štěpán Pácl tento návod nastavil o vlastný koncept. Predlohu tlmočí ako jeden z mnohých zásuvkových príbehov, ktoré driemu ukryté v archívoch štátnych inštitúcií - na takmer holom javisku s množstvom gigantický kartotékových skríň. Efektná konceptuálna scéna (Andrej Ďurík) sa síce spája s Páclovým minimalizmom, no výsledný efekt ostáva rozpačitý. Napriek tomu, že prelínanie časových ôs je atraktívne a mizanscény sú výtvarnou lahôdkou, všetko je emocionálne studené a bez

života. Režijný zámer, ktorý hercom vnucuje strnulosť a niekedy aj nulové užitie gesta, úplne vymazáva akýkoľvek priestor pre cit. Páclove postavy poznajú iba stav idylického pokoja a nervovej explózie. Prirodzenosť a emócia miznú a oni oscilujú medzi nepochopiteľným racionalizmom a patetickou tézou. Tento pátos Pácl tlmí fajnovým „jazzíkom“ (Jakub Kudláč) a priestorom pre zvláštny humor (ako vtedy keď sa náhle jedna z postáv vynorí zo spomínanej zásuvky).

Herci zväčša len presne naplňajú naučené mizanscény. Žiadanú umiernenosť gesta najlepšie zvláda Tomáš Jirman. Keď jeho Klein rozoberá otázky viny, stojí profilom k divákovi a staticky (len za pomoci prirodzeného pohybu rúk) dopĺňa svoj výklad. Ivan Dejmal tiež vedie postavu bez zbytočných gestických bariel, no nevyhne sa iluzórnosti. V situácií, keď prichádza zničený domov z vojny, sa v pocite „au to ozaj bolí“ popisne drží za brucho.

Inscenácia Za vodou... je baladou o národnej stigme. Miesto Jařabom žiadanej maximálnej úprimnosti a uveriteľnosti hereckého prejavu, však Pácl prináša výtvarne silnú, miestami monotónnu režijnú formu a miesto hromadenia atmosféry hrobové ticho.

Milo Juráni

Milo Juráni			
Jiřina Hofmanová			
Kateřina Málková			
Martin Macháček			

"Ten text se zaobírá vážným tématem. Vrací se k šílenému chaosu, který po válce znovu ničil lidi. Takových textu a inscenací je teď víc. Jednu z nich dělá v Brně HaDivadlo – Gertu Schnirch. Já bych to tady právě rád srovnal. Přiznám se, že trochu nemám rád divadlo, kde se říkají teze, kde herci občas udělají nějakou rychlou akci, pak recitují, udělají dva kroky a zase dál recitují. To pro mě není divadlo, takhle se to dělalo v 70. letech, jako pamětník z toho mám pupínky. V HaDivadle z toho udělali obrovské divadlo, při kterém nakonec vstoupí slzy do očí, protože jde o lidi, jde o osudy a příběhy. Tohle jsou teze."

Josef Herman, šéfredaktor DN

"Příliš mě to neoslovilo. Necítila jsem z toho výraznější emoce, přestože tohle téma je stále živé. Herecky mi to nepřišlo dvakrát emotivní a ani dech beroucí. Moc se mi naopak líbila scénografie, navíc ve spojení s tou hudbou, to hodnotím velice kladně. Ale ta inscenace mě za srdce nevzala."

Zuzana Řezníčková, UPOL

"Poznával jsem v tom hodně reality. Babička čekala do konce života, až se její manžel vrátí z vojny. A ten odsun Agnes, to se v mé rodině taky stalo. Původně jsem myslel, že to bude víc tragické, ale nakonec ty prvky humoru, byly dle mého názoru přínosné. Kdo byl pozorným divákem, tak jsi mohl všimnout i určitých narážek na to, že to Hlučínsko, oblast odkud pocházím, to nemělo nikdy jednoduché."

Štěpán Drabík, student

Kremační crazy trip

S různě stoupající tendencí je Bílý muž a Rudá tvář typickým příkladem toho, že nic není jisté a každý chvíli tahá pilku. Weissman je hrdým pánem situace do chvíle než ho okrade mysliveček Hitler, a pak ještě chvíli než pseudoindiánský zahořklý „dělnas“ a zhrzený komparsista Joe/Charlie začne rozkrývat svůj ďábel-ský plán ponížit jím nenáviděné židy jakýmkoliv způsobem. Weissman nejen z historického hlediska ví, a tudíž se pro to i rozhodne, že výhodnější je radši zabít sebe i nemocnou dceru, než se nechat ponižovat. Ta však v jakési transcendentální, nepravděpodobné situaci uniká (smrti i andělovi) a na oslovi s růží v čumáku prchá vstříc zvrhlé budoucnosti.

Úvodní indiánský videoklip zastává pozici jednoho z mnoha skvělých nápadů prostupujících celou inscenací. Minimálně zpestřil čekání v hledišti. Vše utvořeno v poetice židovského westernu, s nárazkami na antisemitismus a s bipolárností nadcházející atmosféry. Od počátku se „najelo“ na maximálně zdrogovanou vlnu vedoucí z extrému do extrému. Decentní tragikomedie se skrz hořká prozření propracovala až k vyhrocenému psychedelickému dramatu s letnými náznaky černého humoru.

Bavorský lovec Hitler (Vladislav Georgiev), Rudá tvář (Petr Panzenberger) i Weissman (Marek Cisovský) využívají charakteristických rysů pro indiány, židy i němce. Ve vzájemných interakcích se projevují značné herecké kvality. Například při Weissmanově imitaci psa, předehrávání smrti či slovním šer-

mířském souboji. Monology indiána a žida patří k tomu slabšímu. Přílišným zacházením do absurdit a abstrakcí se významy promluv ztrácí.

Nejpreciznější a nejdůslednější výkon podává Pavla Dostálová coby nemocná Ruth. Perfektní svalová křeč, tělesná tenze, spastické tiky, pudovost reakcí, ale i zdánlivě záhadná vysoká inteligence jsou detaily nezbytné pro reálnost postavy. Zároveň odpovídají typickým a možným projevům tělesně a částečně mentálně postiženého dítěte jakým je i Ruth. Jakékoliv změny či nestandardní situace v ní vyvolávají paniku a zároveň vzrušení, touhu po extrému, smrti či tělesném spojení, jelikož fyzické poznávání vlastního těla u ní už dávno dosáhlo vrcholu.

Inscenace bohužel občas ztrácí formu, rozpadá se, nedrží dynamiku ani zřetelnější koncepci. Zábavná multi-žánrovost také není ku prospěchu celku. Groteska naprosto nepřírozeně střídá úchylné laškování a nepochopitelné písně. Výsledkem je značně přehlacený a často nepřehledný tvar.

Kateřina Málková

Kateřina Málková			
Magda Zicháčková			
Jiřina Hofmanová			
Kateřina Balíková			
Martin Macháček			

Studentka 1: "Chvílemi jsem se smála, ale větší část inscenace jsem nechápala, co se děje. Mám z toho tedy spíše smíšené pocity."

Studentka 2: "Ze začátku jsem měla dobrý pocit. Že to konečně bude taková světlá tečka - komedie na konci festivalového dne. Ale nyní mám z toho rozporuplné pocity."

S1: "Mě se to líbilo hodně herecky."

S2: „Každopádně slečna Pavla Dostálová předvedla úžasný herecký výkon.“

S1: „Celkově jsem to spíše nepochopila.“

Studentky FF, Brno

„Já si myslím, že to byla taková šílená estráda. Každopádně hodně oceňuji scénografii, ta se mi líbila dost. Myslím si, že herecké výkony byly kvalitní, i když vlastně moc nevím o čem hráli. To je taková základní otázka, co je dobře, co je špatně a myslím si, že to bylo jasné.“

Student, FF, UPOL

„Cítím se zmateně, cítím se jako že jsem možná spadla z višně. Nějakým způsobem mě to chvílemi bavilo, nějakým způsobem jsem nevěděla, co si o tom mám myslet. A celkově si myslím, že ze dneška jako poslední představení to bylo z těch slabších.“

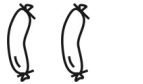
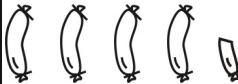
Zuzana Česálková, FF, UPOL

"K začátku – pan Sup na plátně byl skvělý. Ale myslím, že inscenace by byla mnohem lepší, kdyby se hrála někdy ráno nebo odpoledne, protože teď už jsou všichni unavení a nejsou správně naladěni. Nicméně scénografie a postavy byly skvěle zpracované."

Isabela Moravcová, FF SUO

"Z počátku mě zaujala scénografie a práce s projekcí. Právě projekce ve mně vzbudila velké očekávání, ale průběh představení nakonec zklamal. Problém jsem měla s orientací v dění. Určitě bych vyzdvihla herecké výkony, obzvláště Pavly Dostálové v roli Ruth, kterou velmi zdařile vystihla."

Jana Havlíková, FF UPOL

HODNOCENÍ	NEUVĚŘITELNÉ PŘÍHODY	HRÁZ VĚČNOSTI	ZA VODOU	BÍLÝ MUŽ A RUDÁ TVÁŘ
Michaela Malčíková (MdB)				
Marcela Magdová (DAMU)				
Eliška Sedláčková (FF UP)				
Jasmína Finkeová (FF SUO)				

Na O(ST-RA)VARu jsem podruhé. Moje ostravské poprvé bylo na ročníku 2008. Tehdy jsem si jako prvačka Divadelní vědy doslova vybojovala mezi spolužáky místo na legendárním ostravském festivalu: kdo nejel, jakoby nebyl.

Atmosféra částečně, či úplně zadaných představení pro kritiku a studenty, rozborů a dohadů nad viděným na seminářích a taky fakt, že si můžete skoro osahat kritiky a teoretiky, o kterých (a od kterých) jen čtete, ve mě zanechala dojem divadelního festivalu #1. Po šesti letech jsem přišla na spoustu věcí, co jsem si pamatovala jinak.

Na tenhle OST-RA-VAR jsem jela jako na "služebku", oba dosavadní dny divadelního maratonu jsem si užila, na Stodolní jsem byla, ranní těžkosti jsem překonala a ani na jednom představení neusnula. A sama nechápu, proč jen jsem si těch pět předchozích ročníků nechala ujít.

Lenka Jorňáková,
Divadlo Tramtarie

Mám rád divadlo, které tvoří svůj jevištní svět, jež něco vypovídá o světě co nás obklopuje a podněcuje o něm přemýšlet. Zvláště mám rád, když se vymýšlejí nové postupy, současný vizuál a způsob, jakým to nejpodstatnější vyjádří herci. Třeba Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši, Bílý muž a rudá tvář.

Nemám rád divadlo jako hláskou troubu literatury, v němž postavy přímočaře diskutují či vyprávějí o papírových tezích. Třeba Večeře, ale i Přízraky a nakonec v lepší podobě i Za vodou. Teze mohou být sebelepší.

Nejde o divadlo tradiční versus novátorské, obé může dopadnout výtečně (Ženitba) i zle (Klub outsiderů). Chci se prostě dozvědět to, co se jinde než na konkrétním představení nedozvím. A odmítám z nepodarků vyjímat dílčí úspěchy, jakože třeba tahle postava se vydařila.

Josef Herman, šéfredaktor DN

Na OST-RA-VARu? Vždy ve varu!

Nevlídnost ranního počasí střídaly zážitky z temných divadelních sálů. Příhody Julie a Nataši byly vskutku neuvěřitelné. Později se ti šťastnější z festivalových návštěvníků dostali i do intimních prostor zkušeben, aby shlédly dojemný a herecky excelentní Podivný případ se psem. Kdo dal přednost psům, může dnes s nadšením vstoupit do Márnice, kde hrají Klub Outsiderů. Stačí si jen stoupnout do řady a čekat. Blízkost herců, to chceš!

Tečku za náročným dnem udělal židovský western. O bláznivost nebylo nouze, ale den už se vlekl trochu dlouze.

Magda Baumanová

Večeře, Klub outsiderů, Za vodou. Vážně se s dneškem, se světem kolem nás (včetně vin, které si neseme z minulosti) umíme na divadle vyrovnávat jen nekonečným deklamováním tezí, popisnými monology a dialogy, v nichž se musí vše pořádně vysvětlit, nejlépe vícekrát? Slova, slova, slova... Díky za Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši – vida, jde to i jinak.

Lenka Šaldová

Jsme opuštěni. Našimi nejbližšími se stali vtipkující vrátní, kteří nás chodí kontrolovat téměř v pravidelných intervalech. Teplota v redakci je prý odpovídající, chaos na stolech, kolem nich i pod nimi také, požární hlásič by nás měl skutečně upozornit na případnou blížící se katastrofu, tak snad... Chybíte nám festivaloví lidičkové. Mizíte kamsi do Lesů, do Díla nebo klasicky do Stodolní. Zadejte nám GPS souřadnice nebo za námi rovnou přijďte – sídlíme hned za prosklenými dveřmi cestou do divadelního klubu. Komentované prohlídky se konají vždy v celou, a to i bez předchozího nahlášení.

Magda Zicháčková

DNES**10:00 PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM**

NDM / zkušebna Divadla Antonína
Dvořáka

10:00 KLUB OUTSIDERŮ

Divadlo Petra Bezruče / Márnice

14:00 - 16:00 TEMATICKÝ SEMINÁŘ

Specifika malých a velkých (nejen)
ostravských scén

Komorní scéna Aréna

18:30 MACBETH

NDM / Divadlo Jiřího Myrona

Pro labužníky a
rádoby dietkáře.

TLAČENKA V TROJOBALU

4 centimetrové plátky tlačenky (36 Kč)

2 vejce (6 Kč)

1 hrnek hladké mouky (3 Kč)

1 hrnek strouhanky (3 Kč)

1 hrnek oleje na smažení (7 Kč)

POSTUP

Vychlazenou tlačenku nakrájíme na plátky a obalíme v trojobalu.

Aby tlačenka nevytekla, je potřeba ji obalit ještě jednou ve vajíčku a strouhance. Obalenou tlačenku dáme do rozpáleného oleje a zprudka osmažíme dozlatova.

(zdroj: www.hruskovyrecepty.cz)

Šéfredaktor: Martin Macháček

Redakce: Kateřina Balíková, Jiřina Hofmanová, Kateřina Málková, Magda Zicháčková,
Miriam Šedá, Miloslav Juráni

Grafik: Lukáš Kubina

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna, Divadelní společností Petra Bezruče za podpory statutárního města Ostravy.